

wäls sai, wöttis ta tedda seina üülest mahha, pistis fotti, ja läts fott ülle ölla, siuna tedda muima.

Tee olli pitl ja igaw läbbi förwe miinna; ilm olli ropp, ja piisike Klaus efsis tee pealst ärra. Juhu öhtu tulli fätte, enne tui ta jölle öige tee peale fattus. Mis ta waene nüüd peale hallab? Liuna ta ei ulla, loio taggsi la mitte.

Agga waata! lähhedal tee förwas näitse faunis tallo perre ollewad; sinna poole tabbas temma miinna.

Afua lugid ollid finni, agga künla tulli pais-
tis prau wahhelt wälja. „Küllab ma siin öömaea
soan,” mõtles Klaus förmega vasto uist koppudades.

Perrenaene teggi ulse lahti, mactes fulla mehhhe
filmi, küüsides: „Mis sinnul tarvis?” Klaus
pallus allandluskult öömaea; agga ei perrenaene
wötuund sedda kuulda, waid saatise mehhhe omma
eed, ennast wabbandades, et ilma perremehheta,
ses tiillas olla, temma wöeraid vasto ei wötta.

„Noh, mis siis muud, tui jäään tunise taewa
fätte öue peal!” ütles piisike Klaus, telle ninna
est uks finni pandi.

Seal sammas maea jures olli suur heina luhhi,
ja maea ja heina luhja wahhel üts lamp fattu-
sega laut wöi aggerit. „Seal üllewel tahhan ma
ennast piffali heita ja puuhata”, wöttis temma
nöuuls ja ronnis üllesse. Enneselle pessa tehhes
feeras ta ühhe küllse pealst teise tülle peale ja watas

ümberlaudu, tüs parreniad aszed leida. Ennäh,
alna lugid ellu hõne ees ollid tömmeldand ja peal-
mine ots seisis irrewil, nenda et Klaus leik wöis
nähha, mis perrerahwa toas jändis.

Seal olli suur laud taetud, ja laua peal wiina
puddel, ja ölle kann, ja sea lühhe, ja fanna munne,
ja juur fedetud lühhe talla ja muud toddopoliist;
perrenaene agga istus sirjotaja issandaga laudas,
ja turgutas tedda wiina ja ölle ja talli roaga.

Sirjotaja issand ei olnud sa monnik ja matjutus
juud mehhhe wiisi. Lühhe talla olli siatagi temma
peene molla järelle.

Piisike ja Klaus sun jootsis wett, sedda leit
nähhes. „Kes annab mulle nenda tallist rooga
mellida?” mõtles temma ja sirrutas pea afua
poole, et parrem nähha saabs. Ja wata, seal
laua otsa peal nähti veel piima logid ja serje
met ollewad. Kas se ep olnud piddu!

Kes seal nüüd veel öhtu ilja ratsa hobbosega
perresse ruttab? Se on sellise maea perremees, felle
abbifaja sirjotaja issandaga laudas istub.

Perremees olli üts wägga hea innimene ja lahtle
igga ühhe vasto, agga se olli temma wigga, et
temma sirjotaja issandaid filma otsas mitte ei
wöind sallida; tui ta ialdes ühhe sirjotaja omma
perres näggi, süttis ta tullist wiinha täis, ja olles
sirjotaja maa alla löönud. Sellepärast olli la
sirjotaja issand nüüd perresse tulnud, perrenaesi